

съ нашето на небето прѣселяваніе. Прѣ-
допрѣдѣлено е на всинца ни да напра-
вимъ едно далечно пътуваніе въ единъ
другъ по-хубавъ земя. Земята на кою-
то живѣемъ, прилича на онзи островъ на
който бѣхмы по напрѣдъ. Тази хубава зе-
мя на коюто сега дойдохмы всинца, е
малъкъ единъ образъ на небето ; прѣми-
нуваніето прѣзъ морето е смъртъта; оная
ладійка е носимото ; а чернитѣ онѣзи ла-
діери сѣ мрътво-погребателитѣ. И тъй ко-
га дойде часътъ, въ който или азъ или
майка ви ще заминемъ отъ тѣзи земя, то-
газъ недѣйте скърби и не желѣйте ; за-
щото смъртъта, за добритѣ человекъци, за
онѣзи т. е. които сѣ обичали Бога и сѣ
испълнявали волѣтъ му и заповѣдитѣ му
не е нищо друго, но прѣминуваніе на
другъ по добръ и по-хубавъ земя.“

4-тѣ годишни врѣмена.

“Ахъ, да бѣдеше все зима!” казалъ
Петрчо, веднѣжъ, когато играялъ по снѣ-
га и ся хлазарялъ по стрѣмно съ шайната.

Баща му го накара да запише това
желаніе въ единъ записанъ книжкъ, кою-
то му прѣдстави, и той го записа. Зима-